

ma.

Kad sam se osvestio povraćao sam kao lasica. Dragan Marković, foto reporter me tako "pijanog", kako su svi mislili, dovezao u stan. Moje kolege na poslu su mi govore:

- Budi oprezan, možda je neko hteo da te otruje?

SMRT U ZEMUNU

Poznanstvo sa Ašaninom i napisi o podzemlju bili su ponekad dovoljan razlog za nova poznanstva. Rade Čalodović Čenta je bio moj komšija u naselju Mender u Zemunu. Vratio se iz Nemačke u svoj rodni grad da sačeka nemačke papire i vrati se natrag u Frankfurt. Tamo mu je bila porodica i Nemica, sa kojom se fiktivno venčao zbog državljanstva. U početku sam ga gledao sa terase, kako u ponoćnim satima luftira dnevnu sobu, u kojoj su se bacale karte ili kockice u velike pare. Sledećih jutara sam ga presretao između blokova zgrada i pitao za razgovor:

- Nemoj brate, vidiš da sam u gužvi! Javiću ti se!

Zivkao sam ga telefonom, posle neuspelog atentata, kada mu je blindirani "mercedes" spasao život. Zvonio sam sve dok mi jednom nije rekao da dođem.

- Stani ispred vrata i čekaj dok se ne otvore.

Vrata na njegovom stanu u Bačkoj ulici, koji je dobio od svog prijatelja Čelara, bila su blindirana. Rade ih je otvorio. Iza njegovih leđa video sam nered. Neko je psovao što je lavabo u kupatilu polomljen.

- Slušaj, znam ja da ti sve znaš. Ali,

Marko Lopušina sa Željkom Ražnatovićem Arkanom

shvati, ja nisam klinac, nisam puvadžija. Neću da mi se ime vuče po novinaam.

To je bilo sve. Za vest o ubistvu Radeta Čalodovića i Maje Pavić kod Kluba književnika saznao sam iz vesti. Puna tri meseca niko nije podizao roletne na Čentinoj terasi. Onda se jednog dana pojavilo jedno mlado lice. Bila je to Danijela Čaldovic, Čentina ćerka, koja je došla iz Frankfurta da u Zemunu podiže ćerkicu Mariju.

Ispričala mi je svoj život u jednom dahu. Svoju priču je nazvala "Moj tata Čenta".

Drugog Zemunca na ivici zakona Zorana Davidovića Čandu, upoznao sam u "Grand produkciji" krajem 1998. godine, kada sam radio intervju sa njegovom devojkom Jelenom Karleušom. Nervirao me jer je sedao iza nje i zveckao ključevima od automobila i zivkao prijatelje preko mobilnog telefona, dok je moj magnetofon sve to snimao. Jelena je bila, vrcava, duhovita i oštra na jeziku. Mali Arkan, kako su u gradu zvali Čandu, digao mi je pritisak kada je sam odlučio da umesto Jelene autorizuje moj tekst. Citao ga je u restoranu hotela "Mažestik" punih 35 min-

uta. I sav se preznojio. Na kraju ga je zabranio:

- Sve je u redu brate što si ti napisao. Samo, neću da se Jelena svađa sa matorim kolegicama, pa posle sve njih moram da bijem! Javićemo ti šta smo odlučili!

Posle pola sata javio mi je da intervju ne ide u "Nedeljni telegraf". Bio je ljubazan, pozvao me na promociju Jeleninog diska i kasete u "Hajat".

Čandu sam potom sreo na sahrani Željka Ražnatovića. Pitao sam ga može li intervju sa Jelenom da ide. Opet me odbio. Naredno viđenje je bilo u martu, u Novom Sadu, na sahrani Branislava Lainovića. Hteo sam da ga odobrovoljim, pa sam ga pitao:

- Zorane, mogu li ja sa tobom i tvojim kolima do Zemuna?

- Rado, ali ako možeš da sačekaš jedno sat vremena, idem kod Lainovića kući. Takav je red.

Nisam imao volje da čekam, zahvalio sam mu se i uhvatio prvi autobus za Beograd. Kada sam, međutim, stigao na Vojni put, na 300 metara od moje zgrade, negde oko sedam sati uveče, ugledao sam kolonu automobila tvrdih momaka iz prestonice i džipove interventne brigade policije. Neko je rekao:

- Vidi, vidi, ali ih murija preslišava?

Čim sam ušao u stan, moji su me obavestili:

- Tvoj prijatelj Čanda je ubijen na Vojnom putu!

Prebledeo sam i kiselo se nasmejao:

- A ja sam još hteo sa njim da se vratim kući!

POZORIŠTE

Nova premijera pozorišta TUTA

NEPODNOŠLJIVA LAKOĆA LETENJA

Odlučujući se za Aristofanove "Ptice", reditelj Željko Đukić, kostimograf Nataša Vučurović Đukić, kompozitor Nataša Bogojević, odlična glumačka ekipa i ostali saradnici na predstavi obezbedili su sebi visoko mesto na čikaskoj pozorišnoj sceni, potvrđujući još jednom veštinu, umešnost i vrhunsku kreativnost.

Na sceni pozorišta "Viaduct" u Čikagu krajem marta premijerno su izvedene "Ptice", nova predstava pozorišne grupe T.U.T.A., prema uvek aktuelnom Aristofanovom tekstu. Mesecima pripremana predstava, u kojoj je stalna TUTINA glumačka postava, obradovala je pozorišne sladokusce, koji su u dvosatnoj pozorišnoj igri tragali za večnom porukom antičkog rukopisa, ali i za veštim rediteljskim rešenjima, po kojima se Željko Đukić uvek prepoznaje. I ovoga puta u ekipi je bila Nataša Vučurević Đukic, Željkova supruga, koja svojim umetničkim senzibilitetom uvek dobro isprati i realizuje svaku Željkovu ideju, pa su njene ptice šarene, vesele, skoro da lete, stvarajući iluziju pripadnosti nekim drugim, višim sferama.

Tema ove večne priče je konstantno traganje za novim svetovima, i istovremeno upropašćavanje tih svetova specifičnim civilizacijskim dostignućima, kojima Željko nimalo trivijalno ovoga puta priključuje i megafone, i mobilne telefone, dajući čak upaljač Prometeju, pa slojevitost svetova postaje i klasično postmodernistički isprepletana, bez jasnih naznaka o tome gde se završava prošlost, kada počinje budućnost i kome se dešava sadasnijost.

Buran aplauz publike na kraju ove dvočinke odlična su nagrada glumačkim entuzijastima i čitavoj ekipi, koja je napravila predstavu drugačiju od svega što je T.U.T.A. do sada radila, i moglo se to stvarno videti, kako se publika i glumci međusobno traže, kako publika nije baš sigurna šta gleda, a glumci nisu sigurni da li ih publika razume, ali to je ta stalna potreba da zakorače u neko novo polje. Ovo je prva TUTINA predstava u ovako velikom auditorijumu i na ovako velikoj sceni, što je dalo mogućnosti da se i krila pticama razmahnu, a da to novo polje rediteljskih i glumačkih interesovanja ovoga puta i stvarno bude ptičija perspektiva.

Odlični kostimi nataše Vučurević Đukić, koja je ptice oživela maštom, udahnjujući im veselost života i lagodnost bivstvovanja u letu i izvanredna muzika, koju je za predstavu komponovala Nataša Bogojević, izvanredno dopunjuju ovo veliko slikarsko platno, dajući mu punoću, kolorit i tu važnu, novu, drugačiju dimenziju.

Predstava "Birds" biće na sceni "Viaduct Theatre" u Čikagu do 30. aprila.

